

عنوان مقاله:

بررسی عوامل زمینه ساز معنا در نگرش ابوالحسین نوری و ویکتور فرانکل

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 52، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

یاسمن سلمانی - دانشجوی دکتری عرفان و تصوف دانشگاه سمنان

قدرت الله خیاطیان - دانشیار گروه ادیان و عرفان دانشگاه سمنان

خلاصه مقاله:

نوشتار حاضر با توجه به بحران معنوی و خلا وجودی انسان معاصر عوامل زمینه ساز معنا در آرای ابوالحسین نوری و ویکتور فرانکل را بررسی می کند. این پژوهش با روش توصیفی مقایسه‌ای نگاشته شده است و نتایج حاصل از آن نشان می دهد فرانکل با طرح نظریه اراده معطوف به معنا، بر نقش محوری معنا در سلامت روان تاکید می کند و از روان شناسی تقلیل گرا فاصله می گیرد. او انسان را موجودی روحانی و نیازمند معنا معرفی می کند؛ معنایی که تجلی سطحی فرامعنا یا خداوند است. این امر روان شناسی او را به نگرش عرفانی نزدیک می کند و موجب مقارن های مفهومی، در آرای او و ابوالحسین نوری می شود؛ تاکید بر آزادی، مسئولیت و گوش دادن به ندای وجدان که ارتباط با فرامعناست و نیز اشاره به جایگاه ویژه پذیرش رنج، انجام تجارب خاص در کشف معنا، از جمله این مقارنه هاست. هرچند میزان تاکید آن ها بر فرامعنا متفاوت است. متعلق عشق ابوالحسین نوری خداوند است و عشق به او موجب آزادی، ایثار و پدیدآورنده ارزش های نگرشی است. اقتران آرای ابوالحسین نوری که در کتب تاریخی، در زمره عقلای مجانبین قرار گرفته است با شخصیت سالم در نگرش پدر روان درمانی، قابل تامل است.

کلمات کلیدی:

ابوالحسین نوری، معنا، ویکتور فرانکل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888999>

